

Vážený pane ministře obrany, páni generálové, páni důstojníci, dámy a pánové,

Úvodem svého vystoupení bych ještě jednou rád blahopřál generálu Petru Pavlovi ke zvolení do druhé nejvýznamnější funkce v Severoatlantické alianci. On se skromností sobě vlastní přisoudil tuto volbu činnosti našich ozbrojených útvarů, zejména zahraničních misí, a já bych chtěl dodat, že právě on svou osobní odvahou, statečností a dokonce nasazením vlastního života přispěl v době jugoslávské krize k záchraně francouzských vojáků a protože on sám to o sobě neuvedl, uvádím to pro vaši paměť já.

Jsem si vědom toho, že mám-li mluvit před sborem nejvyšších velitelů naší armády, musím se na téma svého vystoupení důkladně připravit poradou se svými experty. Jedním z těchto expertů je bývalý ministr obrany generál Vlastimil Pícek, a ač nevím, zda je zde přítomen, chtěl bych mu alespoň na dálku blahopřát ke zvolení starostou města Brandýs nad Labem neboť je to patrně jediný generál, který stojí v čele významného města.

A nyní k vlastnímu tématu. Dostávám na stůl téměř neustále různé návrhy, abychom se vrátili k dávno překonanému systému vševojskové armády, teritoriální obrany, návrh na znovuvytvoření tří tankových brigád apod. Jsem si vědom toho, že někteří, doufám nikoliv všichni, důstojníci se podle známého přísloví připravují na minulou válku a tomu odpovídají i jejich koncepční návrhy. Ve skutečnosti bych chtěl připomenout známý princip, který byl mj. vyjádřen v knize Adama Smithe Bohatství národů. Tím, že jsme členy Severoatlantické aliance, máme možnost netříštit své síly a uplatňovat se především v těch oblastech, kde jsme schopnější než ti druzí. Takovými oblastmi byli samozřejmě kromě polní nemocnice nebo protichemické jednotky i naši vojáci z Prostějova, kteří nyní, a myslím si, že je to rozumné, byli vyňati z kompetence Vojenského zpravodajství a přeřazeni do struktury Armády ČR. A mohl bych samozřejmě mluvit i o dalších specializacích, kde můžeme být v Severoatlantické alianci velmi prospěšní.

K tomu všemu je samozřejmě zapotřebí odpovídající rozpočet. Chtěl bych se skromností sobě vlastní upozornit, že v době mé vlády, tedy v letech 1998 až 2002, představovaly výdaje na obranu více než požadovaných 2 % HDP a to až do roku 2003 včetně, kdy začaly strmě klesat. A to vše při daleko nižším rozpočtovém deficitu než je dnes. Je to tedy věc politického rozhodnutí. Je to věc vůle a odvahy postupné navyšování armádního rozpočtu prosadit a minulost, kterou jsem zde právě citoval ukázala, že to opravdu jde.

Zvýšené výdaje na obranu mají minimálně z 20 % zahrnovat investiční výdaje. A zde bych právě po poradě s experty včetně náčelníka Generálního štábu chtěl upozornit na onen mýtus, že opět budeme vyhazovat peníze za naprosto nepotřebnou výzbroj ať už to byly bitevníky L-159, repase tanků T-72, že zapomeneme na moderní, novou generaci zbraní, jako jsou mj. již zmíněné bezpilotní prostředky. Poněkud cynicky řečeno, jednou z jejich výhod je, že nezanechávají oběti ve vlastních řadách.

Armáda učinila v poslední době několik velmi pozitivních kroků. Jako jeden z nich bych uvedl i zrušení Vojenského újezdu v Brdech, protože jsme zemí, která má nejvyšší počet vojenských újezdů v přepočtu na obyvatele, a je mi trochu líto, že zrušení tohoto újezdu naráží na žabomyší spory spojené s tématem, které se toho vůbec netýká, tj. s tématem hranic mezi Plzeňským a Středočeským krajem.

Chtěl bych věřit, že naše účast v zahraničních misích bude pokračovat novými formami. Víím, že končí naše mise v Afghánistánu a jsem hrdý na to, že jsem se tam mohl setkat s našimi

vojáky. Chtěl bych ještě jednou vyjádřit hlubokou lítost nad padlými hrdiny, kterým jsem 28. října udělil medaili za hrdinství a chtěl bych vám říci, že i když tato mise přechází do polohy jakési tréninkové mise pro výcvik afghánské armády a policie, otevírám při debatách například panem ministrem Stropnický otázku, kterou jsem zde poprvé nastolil na minulém velitelském shromáždění, otázku mise, která by tentokrát nebyla v rámci NATO, ale v rámci OSN, tj. mise na Golanských výšinách.

Jsem si vědom toho, že situace na Golanech se značně v poslední době zkomplikovala, protože zejména islamistické hnutí an-Nusrá, které přes některé menší třenice úzce spolupracuje s Islámským státem, je v této dosud bezpečné oblasti určitým vážným nebezpečím. Ale vojáci by se neměli bát. Vyslechl jsem pozorně námítky některých představitelů generálního štábu, že mandát OSN umožňuje pouze použití lehkých pěchotních zbraní pro jednotky OSN a to, že bezesporu vytváří nebezpečnou situaci pro tyto jednotky. Chtěl bych ovšem současně připomenout, že takoví Irové si tam klidně mandát nemandát dovezli obrněné transportéry, dovezli si tam těžké kulometry a nikdo proti tomu neprotestoval.

Jak víte, OSN se v nedávné době obrátila na deset zemí se žádostí o vyslání naší jednotky nebo jednotky těchto zemí na Golanské výšiny a já bych si velmi přál, abychom touto akcí zahrnující přibližně 150 vojáků, a samozřejmě s řádným technickým vybavením, pomohli jednak našemu tradičnímu spojenci, tj. Státu Izrael a jednak se účinně zapojili do boje proti největšímu nepříteli civilizace v současné době, nepříteli, o němž mluvil pan generál Pavel, tj. Islámskému státu. Samozřejmě chce to odvalu, ale vojáky přece nemáme jenom pro to, aby cvičili v kasárnách nebo manévrech. Vojáky máme nasazovat tam, kde nám to ukládá povinnost vůči našim spojencům, vůči euro-americké civilizaci a v tomto případě nejen vůči Severoatlantické alianci, ale vůči Organizaci spojených národů.